

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
มงกุฎไฟ
1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ไพรวลัย เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโศภณเต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้กุดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิราภรณ์ มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภท หลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสารนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวารাত্রี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวารাত্রี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑอยุธยา

เพชรพระอุมา เล่ม 45

ตอน มงกุฎไฟ

179

รพินทร์ใช้ปลายมิดโบว์ดำมวงอันเดิมของเขา ซึ่งแท้ที่จริงมันก็คือมิดที่ลงอาคมไว้ ค่อยๆ ยื่นเข้าไปใกล้ใบของมันใบหนึ่งอัน เคลื่อนร่อนอยู่ใกล้ๆ ตัวเขา สิ่งที่เขาจะสังเกตได้ชัดก็คือ ปลายมิด ยิ่งเข้าไปใกล้มันเท่าไร มันก็ยิ่งเบนก้านผละหนิห่างออกเท่านั้น เหมือนจะมีอะไรมาจุดตึงรั้งให้ถอยหนีจนมองเห็นก้านของใบ โกงงอ ขณะที่มันเบนหนีออกไปจนสุดทางเท่าที่มันจะหนีได้เมื่อ เขายื่นปลายมิดค่อยๆ ไล่เข้าไป

พอแตะกระทบเข้ากับใบเท่านั้น ลำต้นของว่านต้นนั้นก็ สะท้านชูขึ้นทั้งต้นราวกับมีมือมาจับเขย่า!

สองบ่าวนายผู้ต่างทันทันในด้านอาคมไสยเวท (เพียงใครจะเหนือกว่ากันเท่านั้น) มองตากันอีกครั้งรพินทร์พยักหน้าให้ดูอาการของต้นและไบบ่วน เหมือนจะเตือนให้บุญคำเร่งสำนึกตนว่าอย่าเอาแต่คะนองอวดดีจนเกินเลยเถิดไปนัก บุญคำทำเสียงหึๆในลำคอ ทำทางแก้มไม่ได้สะท้อนขวัญสยองกลัวใดๆทั้งสิ้น ปลดกระดุมกางเกงออก แอ่นจีรดว่าต้นนั้นหน้าตาเฉย ปากหุบหิมิบ ท่องอะไรอยู่อย่างชนิดไม่มีเสียงลอดออกมา พอปัสสาวะสุด แกก็เขย่าเครื่องเคราให้สะเด็ดน้ำอย่างใจเย็นแล้วเก็บเข้าที่ตามเดิม หันกลับมายิ้มอวดฟันหน้าหลอกกับเจ้านายผู้ยืนดูอยู่เจี๊ยบๆ

“ฮือม! เก่ง...”

เขาบอกตำ

“ลูกศิษย์พรานที่ซื้อรพินทร์ ไม่เก่ง เก๊าะเสียชื่อเจ้านายหมดซี...”

แกแยกเขี้ยวยิ้มอยู่ในลักษณะเดิม

“...นายยื่นคุมหลังให้อยู่ทั้งคน อะโรมันกระทำกะบุญคำ
ได้ก็ให้มันรู้ไป สำคัญคีนี่นายอย่าจับไขได้ป่วยขึ้นเสียก่อน
เท่านั้น”

“บุญคำไปทำทายเขาก่อนนะนี่”

“เปล่าทำ ก็แควอดของดีให้แม่นางดูเท่านั้น ว่าของไอ้คำ
ยังไม่เหี่ยว แล้วเกะยังฉีดน้ำไกลชะด้วย บอกแล้วไงว่าไอ้คำจะ
ให้น้ำกะแม่โถมงามทั้งหลายนี้ นายเล่นเอาปลายมีดหมอไปแหย
ยั้งนั้นไม่ถูกรอก แม่โถมงามกลัวกันจนตัวสั่นไปหมดแล้ว ต้อง
ทำอย่างบุญคำนี้ เค้าถึงจะชอบใจ”

“เมื่อไหร่จะให้ช่วยอะไรนะ ยังพูดค้างไว้?”

“นายก็รู้ว่าบุญคำพูดแก้เปรี้ยวปากไปนั้นแหละ ไม่ได้คิด
ลามกอับปรีย์ จะเอาผีสาวแม่นางโง้งอะไรที่ไหนมาเล่นสัปดน
ด้วยรอก คีนี่บุญคำไม่ห่วงอะไรพวกเรา เพราะถึงยังงั้นมันก็ทำ
อะไรไม่ได้ แต่เป็นห่วงพวกเจ้านายฟาร์กับไอ้พวกลูกหาบ
ทั้งหลาย ถ้าพลาดพลั้งลงไปก็ลำบาก ลำพียงนายกะไอ้คำสองคน
คงมีทีเผลอมั่ง ใครจะมานั่งถ่างตาเผ่ายามอยู่ได้ทั้งคีน แหม่ม
เบลก็ไม่ว่าบาย ต้องนอนให้น้ำเกลือ แหม่มคริสจะแข็งแรง

แค่ไหน วันนี้ก็ดูป้อแป้เต็มทีแล้ว ยังไม่รู้ว่าตกตึกพวกเจ้านาย
ทั้งหลายใครจะเกิดจับไข่มุขไม่สบายขึ้นมามากมั่ง ถ้าร่างกายจิตใจ
ไม่แข็งแรงเสียอย่างเดียว ก็ทำให้มันมาครอบงำได้ง่ายขึ้น”

บุญคำพูดเป็นงานเป็นการขึ้น

“ก็ไม่ใช่เรื่องนี้หรอกที่ฉันด่าบุญคำอยู่ ว่ามาตั้งแต่สมัย
ตรงนี้ทำไม”

รพินทร์เริ่มหงุดหงิดขึ้นมาอีก เพราะว่าอันที่จริงตาเฒ่า
สมุนขาวของเขาแสนรู้ไปสารพัด ยกเว้นแต่จะแก้งงเท่านั้น

“บุญคำกำลังจะบอกนายอยู่นี่ยังงั้น...ของอะไรในโลกนี้
มันมีสิ่งที่แก้กันได้ทั้งนั้น ตอนที่สั่งให้ตั้งปางพักกึ่งนี้ บุญคำลง
มาตรวจที่นี่ก่อนแล้ว ถึงจะมีดวงว่านผีปอบอยู่ที่นี้ มันก็มีของที่
แก้กันได้ อยู่ไม่ห่างออกไปนัก ถ้าเราได้มาก็สบาย คินนี่มันไม่มี
วันเข้าไปในอาณาบริเวณปางพักได้เลย อย่างมากก็แค่มา
ป่วนเปื้อนอยู่รอบนอก หนึ่งก็เครื่องในของเสียดา บุญคำสั่งให้
เอามาทิ้งล้อมันไว้ตรงเชิงเนินที่พักของเรา ให้มันแห้งกันไปกิน
ของสดคาวที่นั่น”

พรานใหญ่ขมวดคิ้ว

“ฉันยังไม่รู้เลยว่าบุญคำหมายถึงอะไร”

แกจุกข้อมือเขา

“เหอะน่า ตามบุญคำมา พอเห็นนายก็รู้เองแหละ หะแรก บุญคำจะจัดการเองก่อนแล้ว แต่อาคมบารมีของบุญคำไม่ถึง ต้องรอให้นายเป็นคนทำพิธี บุญคำเป็นลูกมือเอง”

“อะไรของแกวะ ตาคำนี้ บอกมาซิว่ามันเป็นอะไร?”

เขาร้องออกมาเบาๆ ในขณะที่ยังเดินตามหลังโดยการจุก ข้อมือไม่ยอมปล่อยของบุญคำ และลัดตงว่านร้ายกลับออกมา ทางเดิม แต่อดีตพรานใหญ่แห่งเขาอิมครีมบอกสั้นๆ อยู่ประโยค เดียวว่า “เหอะน่า...เหอะน่า” เซ็นนั้น จนกระทั่งล่องพ้นออกมา จากตงว่าน แลเห็นเกิดกับเส่ยกำลังนั่งยองๆ รอคอยอยู่ริมตง ตามเดิม เจ้าพรานหนุ่มทั้งสองพอเห็นเจ้านายกับบุญคำเดิน กลับออกมา ก็รีบลุกขึ้นยืนทันที

“เฮ้ย ไอ้สองคนนี่ เอ็งกลับขึ้นไปบนปางพักได้แล้ว เดียวนี้เลย พรานใหญ่กะข้าสองคนจะตรวจดูอะไรแถวๆ นี้อีก กะเดียว แล้วจะกลับขึ้นไป ไม่ต้องห่วง”

เกิดกับเสียทำหน้าที่นั่ง รีๆรอๆอยู่ ในขณะที่บุญคำ
โบกมือไล่ ทั้งคู่ยังไม่ยอมขยับเขยื้อน รพินทร์จึงเดินเข้าไปใกล้
แล้วพยักหน้าบอก

“ไป! กลับขึ้นไปเสียเถอะ...ทำตามที่ตั้งนะ หันหน้ามอง
ไปตรงที่ตั้งปางพักของเราก่อน อย่าเปลี่ยนไปมองทางด้านอื่น
เดินจากนี้ให้ถึงที่นั่นเป็นเส้นตรงเลย ระยะมันก็ใกล้ๆแค่นี้เอง
และไม่ต้องเหลียวกลับมาอีก ตลอดระยะเวลาที่เดิน ไม่ต้องพูด
อะไรกัน ถ้าเห็นภาพอะไรขวางหน้า จงรู้เถิดว่ามันเป็นภาพ
ลวงตา อย่าไปสนใจ ให้เดินอย่างเดียวจนถึงที่ ภาวนาไปแค่ 5
คำระหว่างเดิน นะ...โม...พุท...ธา...ยะ! จำไว้”

เจ้าพรานเด็กหนุ่มของเขาทั้งคู่ชนลุกชันขึ้นมาทันที มอง
ตากันเองลอกแลก แล้วเปลี่ยนมาจับอยู่ที่เขา รพินทร์ตบไหล่
ทั้งคู่เบาๆ

“อย่าปอดแหกไม่เข้าเรื่อง มันไม่มีอะไรน่ากลัวไปกว่าที่
เราพบกันมาแล้วหรอก ที่ให้สวดมนต์เดินไปก็เพื่อให้คุณสติให้
ได้เท่านั้น ปางพักของเราเห็นอยู่ทนโท่แค่นี้เอง ตะวันก็ยังไม่ลับ
ป่า ทำตามที่สั่งก็แล้วกัน”

ขณะนั้น แดดผิตากผ้าอ้อมสดแสงสุดท้ายแดงกำลังมา
ราวกับสีโกเมน อาบไปทั่วบริเวณ เกิดและเสียวบังเกิดอาการ
ตะครันตะครอขึ้นมาทันที เอามือลูบแขนขี้นแรงๆ ขณะที่ยิ้ม
แหยๆ อ้อมแอ้มจะขอยู่ร่วมด้วย แต่รพินทร์สันตึระจะเจ็บขาด
ทั้งคู่จึงหันหลังกลับ ปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด โดยตา
จับมองไปยังปางพักที่มองเห็นอยู่บนเนินสูง มีกลุ่มควันที่ก่อไว้
ลอยขึ้นมา ตลอดจนเงาของพวกลูกหาบที่อยู่ในระหว่างทำงาน
เดินกันอยู่ขวกไขว่ พร้อมกับก้าวเดินออกไป โดยไม่ยอมเหลียว
มองไปทางด้านใดทั้งสิ้น เป็นการเดินเคียงคู่กันลักษณะเรียง
แถวหน้ากระดาน

รพินทร์กับบุญคำยืนมองตามหลังเจ้าพรานเด็กหนุ่ม
ทั้งสองไปขณะหนึ่ง

“เออละ ไหนว่าจะพาไปดูอะไร?”

บุญคำยังคงมองตามหลังไ้เด็กหนุ่มสองคนไปอยู่
เช่นนั้น ปากก็บอกเบาๆอย่างเป็นห่วงว่า

“นาย! ไ้เกิดกะไ้เสียนะ พรธษาเรื่องพรรคนี้มันยังอ่อน
อยู่มากนา โดยเฉพาะไ้เสีย ใจมันยังไม่แข็งนัก คราวก่อนก็

โดนตีเอาที่หมู่บ้านกะเหรี่ยงผีสิงที่หนึ่งแล้ว ผีอียะขึ้นเอาเสียเกือบตาย บุญคำว่ นายวิทยุขึ้นไปบอกไอ้จันให้มันคอยออกมาเย็นจับตามองไอ้สองคนนี่ตอนที่มันเดินไปดีกว่า สั่งไอ้จันไว้ด้วยว่า ถ้าเห็นไอ้สองคนเดินเวียนหรือเดินเลี้ยวไปทางอื่น ก็ให้แน่นลงมารับลากตัวกลับขึ้นแคมป์ด้วย เราสองคนมัวไปทำธุระกันอยู่คงจะมองตามมันไปไม่ได้ตลอดหรอก”

รพินทร์ชำเลื่องดูหน้าบุญคำ เพิ่งจะเห็นแกพูดเป็นกิจจะลักษณะเอาเดี๋ยวนี้เอง และเขาก็เห็นด้วย ดึงวิทยุขึ้นมาจากเอว กดคีย์ แล้วกรอกคำพูดเรียกขึ้นไปบนแคมป์ วิทยุของเขาคงจะไปเข้าเครื่องของฝ่ายนายจ้าง และจะขอให้จันเป็นผู้มาพูดกับเขา

ภายหลังจากเรียกซ้ำๆ ไปสี่ห้าครั้ง รพินทร์เริ่มสะดุ้งใจอย่างไรบอกไม่ถูก ทดลองกดคีย์ช่วงสั้นๆ อยู่ถี่ๆ แล้วทดลองเร่งวอลุ่มกับเพิ่มสควैंซ์

ปรากฏว่าวิทยุในมือของเขาไม่ปรากฏสำเนียงเสียงใดแว่วออกมาเลย แม้แต่คลื่นอากาศ

“ทำไมนาย วิทย์เป็นอะไรไป?”

บุญคำถามมาเร็วปรือ

“บ๊ยะ! เอาเข้าแล้วยังไง เมื่อกี้ในดงว่านั่นมันยังรับส่ง
ได้ตืออยู่เลย ไหน! เอาของบุญคำมาซิ มีประจำตัวอยู่เครื่องหนึ่ง
ไม่ใช่รี”

ตาเฒ่าหน้ายุง รีบคว้าวิทย์ที่ได้รับการแจกประจำตัว
ออกมาจากผ้าขาวม้าเคียนพุงแล้วส่งให้เขาทันที รพินทร์เปิด
สวิทช์เร่งระดับเสียงเต็มที และทดลองหมุนปุ่มสควีนซ์ เพื่อว่า
จะได้ยินเสียงลั่นโครกครากบ้าง แต่ผลมันก็เป็นอย่างเดียวกับ
เครื่องของเขา

บอดสนิท!

สภาพของมันเหมือนถ่านหมด หรือมีพลังงานอะไรชนิด
หนึ่งที่เข้ามาควบคุมไว้ มิให้ทั้งภาครับและภาคส่งทำงานได้เลย
แม้แต่ชนิดเดียว

มันจะต้องเป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น ภายในระยะเวลาไม่กี่
อึดใจ นับตั้งแต่เดินออกมาจากดงว่านนี่เอง เขาทดลองกดคีย์

เครื่องของบุญคำ และลองเรียกไปที่สแตนลีย์อีกครั้ง ก็ไม่เป็นผล เช่นเดียวกับเครื่องของเขา

บุญคำขยับปากจะผรุสวาทออกมา แต่รพินทร์เตะ หน้าแข้งแกเสียก่อน

“ปล่อยเขาก่อน! อย่าเพิ่งไปสนใจอะไรเลย ประเดี๋ยวฉัน จะจัดการให้วิทย์ใช้ได้เอง นี่ก็แสดงให้เห็นว่า สิ่งที่สิงสถิตอยู่ในนั้น มีอิทธิพลพอสมควรเหมือนกัน ตอนนี้อยู่ในระหว่างการ ขอบทดสอบลองของเรามั้ง บุญคำเฝ้าระวังเขาได้ เขาก็ทำให้วิทย์ ของเราบอดไปชั่วขณะเหมือนกัน แต่ทำได้ไม่นานหรอก ส่วน เรื่องไอ้สองคนเดินกลับแคมป์ก็ไม่ต้องห่วง รับรองว่าเดินกลับได้ โดยปลอดภัย ถ้าไม่ไปสะดุดตอไม้แล้วล้มคาตาที่ให้ท้องไว้เสีย”

“แล้วถ้าทางโน้นเรียกมา?...นายว่าวิทย์ของพวกเราทาง โนนจะเสียไปด้วยมั๊ยเนี่ย?”

“ของพวกเราส่วนใหญ่บนแคมป์ คงไม่เป็นอะไรหรอก เพียงแต่ถ้าเขาเรียกลงมา เราก็ไม่ได้ยินเท่านั้น มันก็แค่นั้นเอง”

“ถ้าเกิดเรียกลงมาแล้วนายไม่ตอบขึ้นไป พวกเค้าไม่สงสัยกันแยะหรอก ดีไม่ดีเกิดลงมาตามกันวุ่น”

“ไม่ต้องห่วง! ยังไม่มีใครมีฐานะเรียกลงมาตอนนี้หรอกไป! จะพาไปไหนก็ไป แต่อย่าให้เสียเวลาซักช้านักนะ”

มือขวาของเขาหันไปจ้องดูดวงว่านอาถรรพณ์อีกครั้ง ซึ่งบัดนี้ แดดไกล่สนธยาอาบไว้ดูแดงฉานราวกับป่าเลือด ทำปากหุบหีบเหมือนจะคาตโทษไว้ แล้วพยักหน้ากับเขานำออกเดินเลาะลัดไปตามหนทางอันเป็นที่ลุ่มต่ำลงไปอีก ระหว่างกอวัชพืชแห้งตายซาก ตรงไปยังหน่อหินหมู่หนึ่ง ลักษณะเป็นรูปกรวยยอดแหลม เหมือนพีระมิดที่มองเห็นงอกอยู่เรียงราย 3 ยอด ปรากฏอยู่กลางพื้นที่ราบโล่ง ยอดใหญ่ที่สูงที่สุดประมาณไม่เกิน 3 เมตร เป็นหมู่หินเตี้ยๆเล็กๆ

พอลับมุมยอดหินก้อนที่สูงสุดในหมู่ 3 ก้อน อันงอกขึ้นมาจากพื้นดินปนทรายบริเวณนั้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ชะงัก จ้องตะลึงไปยังพืชอะไรชนิดหนึ่ง ที่งอกขึ้นเป็นกอย่อมๆอยู่

ใจกลางวงล้อมสามเส้าของก้อนหิน เขาดูเหมือนจะเข้าใจและได้คำตอบอย่างปรุโปร่งแล้ว ในสิ่งที่บุญคำพูดเป็นนัยๆไว้ก่อน

ลักษณะลำต้นและใบของพืชชนิดนั้น มันเหมือนกับพืชล้มลุกที่เรียกกันว่า ‘ต้นไพล’ ทุกอย่าง เพียงแต่ว่าทุกส่วนสัดของมันดำสนิทราวกับใครเอาหินสีดำมาแกะไว้แล้วนำมาประดับตัวยังบริเวณซอกหินนั้น ไม่เพียงแต่ลำต้นหรือใบ แม้แต่พื้นบริเวณรอบด้าน ในปริมาตรประมาณ 1 ตารางวา อันเป็นตำแหน่งที่ขึ้นเป็นกอเล็กๆนั้น ก็ล้วนเป็นสีดำไปหมด แลดูแข็งแกร่งปานหินผา ทั้งๆที่ตำแหน่งนั้นน่าจะเป็นดิน...

ไพลดำ!!

รพินทร์หรือตาพินิจอย่างรอบคอบระมัดระวังที่สุด สิ่งอันอาถรรพณ์เหนือโลก ซึ่งอยู่ในลักษณะสมุนไพรรพินทร์ชนิดนี้ในชีวิตบุกป่าผาดองของเขา เคยพบเห็นมาก่อนแล้วครั้งหนึ่งและเพียงครั้งเดียวเท่านั้นในหุบเขาใจกลางเทือกเขาตะนาวศรี ยุคที่ยังอยู่ในวัยรุ่นติดตามครูพราน นานาไพร เข้าไปศึกษา สำนวญเกี่ยวกับเส้นทางเดินของเหล็กไหล

บรมครูเฒ่าของเขาในครั้งนั้น ได้นำเขาไปพบ ‘โพลดำ’ โดยบังเอิญ ชนิดไม่คาดฝันมาก่อนเช่นกัน

แกได้ละทิ้งความสนใจในด้านอื่นหมดสิ้น ใช้เวลาเพียรพยายามขุดเพื่อจะเอาหัวของมันขึ้นมาให้ได้ถึงสามวันสามคืน สรรพเวทมนตร์วิद्याอาคมเท่าที่แกมีอยู่ได้ถูกนำมาใช้ในพิธีทั้งหมด โดยมีเขาจำใจต้องเฝ้าดูและคอยช่วยเหลือแกอยู่ด้วย เพราะหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ปรากฏว่าครบสิ้นสามวันสามคืนที่เขาทำหน้าที่เป็นลูกศิษย์ปรนนิบัติอยู่ระหว่างหนานไพรเข้าพิธีกรรม ก็ไม่ปรากฏว่าหนานไพรจะสามารถขุดดินบริเวณที่ต้นโพลขึ้นอยู่นั้นได้เลยแม้แต่นิ้วเดียว

เนื้อดินแข็งแกร่งเหนียวแน่นยิ่งกว่าทำด้วยเหล็กเสียอีก เมื่อใช้ปลายมีดอาคมของแกขุดแฉะลงไป ปรากฏว่ามีดลงอักขระของแกที่ได้รับตกทอดมาแต่ครั้งบรรพบุรุษชนิดที่ตัดสายบัวขาดโดยไม่เหลือแม้แต่ใย หักสะบั้นคาตาให้เห็น และตัวหนานไพรเองก็หงายผล็องสลบไปในทันที

เขาต้องเอาน้ำมนต์ที่แกทำใส่ขันหินเล็กๆเตรียมไว้ก่อน สาดรดตัวแก จึงฟื้นขึ้นมาได้ และผลจากการเพียรพยายามจะ

ชุดดินเพื่อจะตัดหัวไพลดำขึ้นมาให้ได้นี้เอง ทำให้หนานไพรเจ็บ
หนักอยู่หลายวันแทบจะเอาชีวิตไม่รอด

แกไม่ได้บอกกับเขาถึงรายละเอียดอะไรมากนัก เกี่ยวกับ
สรรพคุณของไพลดำที่แกต้องการจะชุดเอาหัวขึ้นมาให้ได้
เพียงแต่สั่งไว้หนักหนาว่าโอกาสใดโอกาสหนึ่งที่เขาเจริญวัย
เติบโตไปข้างหน้า ได้พบกับครูบาอาจารย์ที่วิชาอาคมเหนือกว่า
แก ก็ขอให้หาทางร่ำเรียนศึกษาถ่ายทอดวิชาการจากผู้รู้จริง
และพยายามตัดเอาหัวไพลดำขึ้นมาให้ได้เถิด และเมื่อได้ของ
อาถรรพณ์สิ่งนี้มาแล้ว มันจะเปรียบดังแก้วสารพัดนึกที่เขามีไว้ใน
มือ สามารถจะบันดาลอะไรให้ได้ทั้งสิ้นตั้งใจคิด

หลังจากนั้นมาอีกไม่นานนัก หนานไพรก็ตายจากไป
เป็นที่ประจักษ์ชัดกับตาของเขาว่า ครูพรานขนาดหนานไพรนั้น
มีเวทมนตร์คาถาอาคมแก่กล้าขนาดที่จะเรียกและตัดเหล็กไหล
ออกมาได้ แต่ก็ยังไม่สามารถจะชุดหัวไพลดำได้ เพราะอาคม
และบารมีของแกไม่ถึง อย่างว่าแต่จะตัดหัวไพลออกมาเลย
แม้แต่ดินโคนต้นก็ชุดไม่ขึ้นเสียแล้ว

เขาไม่ได้สนใจอะไรกับเรื่องนี้อีกเลย หลังจากหนานไพร
ได้ตายจากไปแล้ว และต่อมาเมื่อเติบโตใหญ่กล้าแข็งขึ้นในเชิงไพร

และเวทมนตร์อาคมทุกชนิด เท่าที่จะมีโอกาสได้ศึกษาเรียนรู้มาจากเหล่าคณาจารย์ ซึ่งมีทั้งพระอนาคามี ฤาษีชีไพร พระรุดงค์ ผู้แก้กัลลัทธิ ฆราวาส ผู้มีฌานวิเศษ สุดแต่จะได้พบและได้รับวิชามาสะสมเพิ่มพูนไว้ในตัว

ระหว่างที่บุกบั่นชอกชอนไปในป่าดงพงพีทั่วทุกสารทิศ เรียนรู้ในทางมนตร์ดำอันเป็นเดียรรัจฉานวิชาทางไสยศาสตร์และมงคลวิชาอันมาจากพุทธานุภาพของอรหันตเจ้า ก็หาได้เคยมีครูบาอาจารย์ท่านใดเปิดทางให้เขาได้ศึกษาเรียนรู้ในวิชาตัดหัวไหลดำเลยแม้แต่ท่านเดียว ทุกท่านจะบอกแต่เพียง ถ้าพบเห็นก็ให้ถือว่าเป็นมงคลแห่งชีวิตแล้ว อย่าได้พยายามขุดขึ้นมาเป็นอันขาด และเป็นสิ่งที่ไม่ควรจะแสวงหามาไว้เป็นสมบัติ เช่นเดียวกับเหล็กไหลเช่นกัน เพราะรังแต่จะก่อให้เกิดกิเลสความโลภไม่มีที่สิ้นสุด อันเป็นการทำลายขันติสมาธิ ซึ่งจะนำไปในทางเสื่อมทรามของการดำเนินชีวิตมากกว่าที่จะเจริญสูงส่งขึ้น เพราะบรรดาลาภสักการะในทางโลกียะนั้น เป็นอบายของผู้ที่จะแสวงหาความสุขสงบแบบสันโดษ

ระหว่างที่เขาย้อนระลึกไปถึงความหลังและยังสงบนิ่งอยู่นั้น บุญคำได้ใช้มีดประจำตัวของแก ทดลองกวาดๆ ถางๆ และทิ่มลงไปยังบริเวณพื้นดำสนิทโคนต้น เสียงใบมีดของแกกระทบกับพื้นแข็งแกร่ง ปรากฏเสียงกังวานใสกริ่ง

“เห็นไหมนาย พื้นนี้แข็งโป๊กเลย บุญคำไม่มีปัญญาขุดลงไปได้อีก”

“แล้วบุญคำคิดว่าฉันจะขุดได้อันนี้?”

“นายมีวิชาเหนือกว่าบุญคำหลายขุม ทำไมจะขุดไม่ได้”

แกบอกมาอย่างกระหายอยากและมุ่งมั่นเต็มที่

“ลืมหลักธรรมประจำใจของเราไปเสียแล้วหรือบุญคำ ในข้อที่ว่าพรานป่าต้องไม่โลภ ถ้าโลภเมื่อไหร่ก็ไม่มีอะไรคุ้มครองตนเมื่อนั้น ไม่ว่าจะมีความเก่งกล้าสักแค่ไหน...”

เขาพูดเรียบๆ กระแสเสียงต่ำลึกลับ จุกแกขึ้นมาขึ้น

“...ชีวิตเราที่รอดภัยจากป่ามาได้โดยตลอด ก็เพราะเรายึดถือหลักของธรรมประจำใจ หรือสัจจะของพรานข้อนี้แหละ อย่างว่าแต่ไฟลดาที่บุญคำมาพบเห็นเข้านี่เลย อะไรต่ออะไรอีก

มากมายก่ายกองนับไม่ถ้วนที่จะเป็นผลประโยชน์ทางโลกียสุขของชีวิตมนุษย์บัดชน เราก็ผ่านพบกันมามากแล้ว แม้แต่ขุมเพชรพระอุมา เพราะฉะนั้น อย่าไปสนใจกับไฟลดาากอนี้เลย ให้เขาอยู่ ณ ที่ที่เขาควรอยู่นี้เถิด”

“อ้าว! นาย...”

ตาเฒ่าเอามือโปะลงไปบนหัว อ้าปากครางยาวออกมา รพินทร์กล่าวต่อมาด้วยกระแเสเสียงเดิมของเขาว่า

“ถ้าบุญคำคิดว่าการจะได้ไฟลดาามาไว้เพื่อจะป้องกันตัวจากวานผีปอบดวงนั้นละก็ บุญคำโกหกฉัน เพราะวานผีปอบแค่นี้เอง ทั้งบุญคำและฉันก็พอจะเอามันไว้ได้อยู่ ไม่ต้องอาศัยหัวไฟลดาหรือ นึกหรือว่า ฉันจะไม่รู้ทันว่าบุญคำต้องการหัวไฟลดาไปทำไม ตัวเองไม่มีปัญญาจะตัด ยังจะยืมมือฉันเสียอีก”

แกทำหน้าตื้ออย่างสนิท

“ทำไม นายว่าไอ้คำอยากจะได้ไปทำไม ถ้าไม่ใช่เพราะจะเอาไว้ป้องกันตัวจากภูตผีเสนียดจัญไรทุกชนิด ถ้าบุญคำหรือ นายได้ไฟลดาไว้ก่อน ไอ้มันตรัยก็คงทำอะไรเราไม่ได้เลย”

พรานใหญ่จ้องตาแกล็ก มีประกายดำหิและปรามอยู่ใน
ที่

“สิ่งนี้เป็นสิ่งที่มีสรรพคุณสูงก็จริง แต่ถ้าบุญคำได้ไปก็ยัง
เพิ่มเสนียดจัญไรให้แก่ตัวเองมากขึ้นกว่าเดิมเสียอีก เพราะ
สันดานของบุญคำให้อยู่แล้ว จะเอาไปหุงด้วยยาอคมทำน้ำมันต์
ขึ้นใช้ใหม่ จะได้เอาไว้ทาเปลือกตา เวลาเล่นการพนัน ถั่ว โป
ลูกเต๋า หรือไฟกับใครจะได้เอาเปรียบโกงเขา มองทะลุไปเห็น
แต่้มที่ปิดครอบไว้หมด แทะงถูกชนะทุกครั้งได้สินพนันมา หรือ
ขนาดไม่มีอะไรเลยก็เอาไว้ทาตา แล้วมองทะลุเสื้อผ้าคนเข้าไป
เห็นเนื้อในเขาหมด ว่าขนาดรูปร่างสัณฐานในที่ลับของเขาเป็น
ยังไงบ้าง คิดดูว่าจัญไรใหม่แบบนี้ จะเอาไว้คู่ผู้หญิงใช้ไหม?”

บุญคำหน้าเงิ้มเงิ้มลงทันที เอามือเกากบาลกราก ๆ

“วะ! นายกู...รู้ทันไปทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่ากูจะขยับไป
ทางไหน ไม่รู้จะอยู่เป็นบ่าวเป็นนายกันไปทำไม เอาจี๊ดีไหม
ไหน ๆ ก็เป็นบ่าวเป็นนายกันมานานแล้ว ขอดูวิชาหน้อยเหอะ
ชุดหัวไพลดำให้บุญคำเห็นหน้อย แล้วรับรองว่าบุญคำจะไม่แตะ
ต้องก็ได้ ทั้งไว้ที่นี้แหละ ถ้านายไม่ต้องการให้บุญคำเอาไป แต่
อยากจะดูว่านายพอจะมีอาคมชุดตัดได้ไหม”

รพินทร์สันศิริชะช้าๆ

“ถ้าฉันบอกว่าชุดไม่ได้ บัญคำก็คงไม่เชื่อหรอก เพราะฉะนั้น ขอให้เลิกความคิดนี้เสียดีกว่า อย่าไปสนใจอะไรอีก ปล่อยให้เขาอยู่อย่างสงบๆอย่างนี้แหละ อย่าไปรบกวนอะไรทั้งสิ้น ก็ดีแล้วที่พามาให้เห็นเป็นบุญตา เพราะฉะนั้น ก่อนที่เราจะออกจากที่นี่ บัญคำควรจะทำอะไรในสิ่งที่ถูกที่ควรเพื่อเป็นมงคลกับตัวเอง...เออละ มีรูปติดตัวมาด้วยหรือเปล่า”

“มี ทำไมไม่รอหานาย?”

แกบอกมาอุปบิ และพืมบ่นอะไรที่เขาไม่ได้ยิน

“จตุรุษขึ้น บุษาสักการะ และขอขมากับเทพประจำไฟลดำก่อนเสีย อ้อ! จตุรุษเพื่อนฉันด้วยดอกหนึ่ง”

บุญคำถอนใจเอือกอย่างผิดหวัง จำใจต้องล้วงรูปในยามหลังของแก ซึ่งจะต้องมีติดประจำตัวอยู่เสมอออกมาสองดอก จตุรุษไม่ซีดจนปลายรูปจนติด และสลับให้เปลวไฟที่ลุกอยู่ดับ เหลือแต่ปลายติดไฟแดง และส่งควันกรุ่นส่งให้เขาดอกหนึ่ง

ตนเองทรุดตัวลงคุกเข่า พนมไว้ในมือ ทำปากหมุบหมิบอยู่อึดใจ
เดียวก็ค่อยๆบรรจงเสียบไวยังรอยแฉะแห่งของพื้นดินดำที่
แข็งเป็นหินนั้นห่างจากกอไผลด้าออกมาราว 3 เมตร

รพินทร์เมื่อได้รับฐปจากบุญคำ ก็ถอยห่างออกมาจนพ้น
บริเวณแผ่นดินดำรอบโคนกอไผลนั้น แล้วลงนั่งขัดสมาธิ
หลับตาลง จบรูปในมือพนมหว่างอก ดึงปราณนิ่งภาวนา

รมิตัง เยน นิพพานัง รักษิตัง โลกะสัมปทัง

รช โทสาทิกะเกลเสหิ รหิตนะตัง นมามิหัง

(พระองค์ทรงยินดีในพระนิพพาน พระองค์ทรงรักษาลोक
สมบัติไว้ พระองค์ทรงเว้นจากกิเลส ราคะ โทสะ ข้ำขขอ
นมัสการ)

ครบสามคาบก็ปักธงปลง ณ ที่อันควรแล้วยืนขึ้น รู้สึกเบา
ตัวปลดปล่อยไปอย่างเป็นอย่างยิ่ง ตาคำยื่นทำตาปริบ ๆ มองดูเขาอยู่
ก่อนแล้ว พอรพิณทร์หันกลับมา แก่ก็ถามว่า

“นายภาวนาว่าอะไร สอนบุญคำมั่งสิ”

“อย่าสนใจเลยบุญคำ เตียรัจจานวิชากับมงคลวิชา มัน
ไปด้วยกันไม่ได้หรอก เอาละ เรามาลองกันดู”

“ลองอะไรล่ะ นาย”

“วิทยุของบุญคำ ที่มันรับไม่ได้ ส่งไม่ออกนะ จัดขึ้นมาซิ
แล้วทดลองเรียกขึ้นไปที่นายฟาร์ริง มาดูกันว่ามันจะทำงานได้
แล้วหรือยัง”

“ฮ้า! นายแน่ใจถึงขนาดนั้นเชียวหรอะ”

“ถ้าไม่ลองก็ 모르หรอก ตาคำ ลองกันเดี๋ยวนี้เลย”

บุญคำมองเขาด้วยหางตาอย่างกวนตะ ทำทางไม่ยาก
เชื่อ จัตุรวิทย์ที่ใส่ผ้าขาวม้าผูกมัดติดเอวอยู่ขึ้นมาเปิดสวิทช์
กดคีย์ตะโกนส่งเดชลงไป

“ฮาโล...ฮาโล เลดี แอนด์ เย็นตละเมน, ทันเคยเป็นแบบ
นี้มั่งไหม ปวดเอว ปวดหลังไหล่ ปวดไปทั่วสรรพางค์ จากิน
จานอน มันมีแต่ทรมาน เบื่ออาหาร แหะเลโหดจาง เบื่อไปแทบ
ทุกอย่าง เป็นทุกข์ไม่สร้าง ร่างกายซูบเวรีมซ์...”

แล้วแกก็คลายคีย์ออก ทันใดนั้นเอง เสียงห้าวๆเร็วปรือ
ของ ดร.สแตนลีย์ก็ดังสวนออกมาจากลำโพงว่า

“เฮ้! นี่มันเสียงตาคำนี๊ แกร้งเพลงอะไรมาให้พวกเราฟัง
บุญคำ อยู่ไหน?”

บุญคำแยกเขี้ยวหดคอลง เพราะเสียงของหัวหน้าคณะ
อเมริกันดังออกมาจากลำโพง กรอกรูหนูแกก้องไปหมด แล้ว
กระซิบเบาๆ

“ฉิบเผง! พวกนั้นได้ยินจริงๆนั่นแหละ วิทย์เราใช้ได้แล้ว
ปากนายศักตีสีทียังกะพระร่วงยังงัยงั้นเลย”

รพินทร์คงหน้าเฉยเรียบสนิทอยู่เช่นนั้น เสียงของ
สแตนลีย์ยังคงโวยวายเอ็ดอึงติดต่อมา เขาจึงคว้าวิทยุจากมือ
ของแกไปตอบเบาๆว่า

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ด็อกเตอร์ ตาคำแกแอ๊ปๆอย่างนี้
เอง แกร้องเพลงทะเลิ่งไปตามเรื่อง ขอทราบว่าจะเกิดกับเสียขณะนี้
กลับไปถึงเนินที่พักแล้วยัง?”

“ทั้งสองคนกลับมาถึงแคมป์เรียบร้อยแล้ว คุณกับบุญคำ
ล่ะ กำลังทำอะไรกันอยู่ ไกลจะหมดแสงตะวันเต็มทีแล้วนะ”

“ครับ เราจะกลับขึ้นไปเดี๋ยวนี้แหละ...เลิกก่อน!”

แล้วเขาก็ปิดสวิทช์ส่งวิทยุคืนไปให้

“เห็นหรือยัง ถ้าบุญคำลงมือชุดพื้นที่กอไผ่นี้นะเมื่อไหร่
ก็ชักตาตั้งเมื่อนั้น แต่พอจู่จู่หายไป วิทยุของเราก็กลับมาใช้งานได้ตามเดิม เพราะฉะนั้นไม่ต้องชุดเขาไปหรอก คินนี่เขาจะ
คุ้มครองให้เราเอง”

“ตามใจ ตามใจ อยากจะได้ของดีมาเป็นศรีกะตัวสักหน่อย
ก็ขัดคอ ขัดขวางซะแล้ว อยู่กะนายไม่ได้ดิบได้ดีอะไรเลย มีแต่
จนตักदान แล้วก็เสี่ยงตายอยู่เรื่อย”

แถบ่นของแกไปตามเรื่อง ไม่ได้มีความหมายอะไรใน
คำพูด และรพินทร์ก็ไม่ถือสา เอื้อมแขนมากอดคอแกไว้พาเดิน
ออกจากบริเวณนั้นมาด้วยกัน

“เราอยู่กันอย่างสันโดษสงบเสงี่ยมเจียมตัวอย่างนี้นะ
ดีแล้ว บุญคำ ฟังมีฟังได้ในสิ่งที่ควรมีควรได้เถอะ อย่าไป
ทะเยอทะยานอะไรให้มากนัก ถ้ารอดตายกลับไปได้คราวนี้
บุญคำก็พอจะตั้งตัวได้แล้วในส่วนแบ่งของเงินค่าจ้าง แล้วบุญคำ
จะทิ้งฉันไปไหนก็ไม่หน่วงเหนี่ยวอีกแล้ว จะตามใจบุญคำ
ทุกอย่าง ก็เห็นใจอยู่ว่า ได้อยู่รับใช้เหนื่อยยากร่วมเป็นร่วมตาย
กับฉันมานานเต็มทีแล้ว ต่อไปนี้จะให้เลือกทางเดินของตัวเอง
เสียที”

“แล้วนายเองล่ะ จะทำอะไรต่อไป ถ้าเรากลับไปถึงบ้าน”

“ฉันก็จะอยู่ตามประสาของฉันไปอย่างนี้ ฉันเกิดมาใน
บ้านป่า ก็ขอตายอยู่กับป่าที่แวดล้อมหนองน้ำแห่งนั้นแหละ

เงินที่ได้มาจากค่าจ้างส่วนหนึ่ง จะแบ่งทำบุญสร้างโรงเรียนให้
เด็กๆในหมู่บ้าน อีกส่วนหนึ่งก็จะใช้รักษาดูแลคุณแม่ของฉัน
ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่ฉันเหลืออยู่ในโลกนี้”

“นายเป็นคนมีกตัญญูสูง มีสัจจะเป็นที่ตั้ง...”

เสียงของบุญคำหมดแว่วเล่น กลายเป็นจริงจิ่งขึ้น

“...เพราะฉะนั้น เทวดาถึงได้คุ้มตัวนายอยู่ตลอด บุญคำก็
พูดไปนั่นเอง นายอย่าถือสาอะไรเลยนะ นายอยู่ที่ไหน บุญคำก็
อยู่ที่นั่น ไม่คิดทิ้งนายไปไหนหรอก ว่าแต่ว่า...”

แกเว้นไปครู่ แล้วถามแผ่วเบาว่า

“นายจะไปหานายหญิงไหม ถ้ากลับไปถึงบ้านแล้ว”

คำหน้าของสุภาพบุรุษไพร่ผู้อำภัพสดลงอย่างเห็นชัด

“...ฉันหมดวาสนาสำหรับนายหญิงของบุญคำมานาน
แล้ว นับตั้งแต่มีความจำเป็นจะต้องออกเดินทางเข้าป่ามานี้
มีความรู้สึกเหมือนกับว่า ฉันได้ตายจากเธอไปแล้ว เราอยู่กัน
คนละโลก”

“แปลว่านายตัดใจจากนายหญิงได้แล้ว?”

“ตัดใจรี?... ”

รพินทร์ยิ้มออกมาเศร้าๆ เต็มไปด้วยแววปวดร้าวขมขื่น

“...ไม่ว่าชาตินี้ หรือชาติไหน ฉันไม่มีวันที่จะตัดใจจากนายหญิงของบุญคำไปได้หรอก ไม่มีอะไรที่จะมาเปลี่ยนแปลงได้ จำไว้ด้วย! และความรักของฉัน ไม่จำเป็นจะต้องสมรักหรือขอเพียงให้ฉันได้รักเธอเท่านั้น ก็เป็นความสุขๆ เศร้าๆ ที่ฉันพอใจแล้ว และฉันก็ไม่สนใจด้วยว่าเธอจะยังคงมีเยื่อใยฉันอยู่หรือไม่ เพียงไร แค่นั้น ขอให้ฉันได้มีความรักแน่วแน่ต่อเธอข้างเดียวก็พอ นี่คือคำปฏิญาณของฉัน ที่เธอไม่จำเป็นจะต้องรับรู้”

บุญคำนิ่งซึ้งกะทือไปโดยไม่ปริปากคำได้อีก ตลอดเวลาที่เดินบ่ายหน้าย้อนกลับมายังที่ตั้งของแคมป์

ตะวันกำลังจะลับท่งอันเป็นลอนสูง ๆต่ำ ๆทางทิศตะวันตกอยู่รำไรแล้ว แสงสุดท้ายแห่งทิวากาล ณ สายัณห์นี้ดูวังเวงเศร้าเหลือประมาณ ร่างของบุคคลทั้งสองเดินคู่กันไปกลางที่โล่ง เบื้องหน้าเป็นเนินของที่พัก เบื้องหลังก็คือดงไม้ ซึ่งเป็นเงาปริศนาคลุมเครือ ทั้งคู่เดินไปเงียบ ๆโดยไม่ได้พูดอะไรกันอีกเลย เหมือนกับว่าต่างเดินอยู่โดดเดี่ยวตามลำพังคนเดียว

ฟากฟ้าด้านอื่นใด บัดนี้สลัวมัวมนลงหมดสิ้นแล้ว คงมีแสงสลัวจาง ๆอยู่ทางภาคอีสานดงคดเท่านั้น ที่นายสีโรยราแตะแต่มีอยู่กับหมู่เมฆก้อนใหญ่ อากาศหนาวเย็นลงอย่างรวดเร็ว เป็นการเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิโดยฉับพลัน

ทัศนภาพรอบด้าน ไม่ว่าจะหมู่เมฆเบื้องบน ท้องทุ่งมอมบวม และกลุ่มโขดหินที่แวดล้อมอยู่ทั้งใกล้และไกลออกไป จะดูเป็นภาพของธรรมชาติอันวิจิตรตระการตา หรือมองเป็นภาพอันอ้างว้างวิเวกของโลกร้างซึ่งแฝงไว้ด้วยความน่าพร่ำใจได้ทั้งสองนัย

และบัดนั้น ในจิตประสาทส่วนเร้นลึกของรพินทร์ ก็แว่วสำเนียงเสียงเพรียกนาม ‘อัคนีรุทธิ์...’ ชัดเจนมาจากสุดขอบฟ้าด้านหลังของเขา เป็นการสดับได้ยินอยู่เพียงลำพังคนเดียว...

นั่นคือจิตใจสำนึกของตนเอง ที่ติดตามมาหลอกลอน
อยู่ทุกโอกาสที่ได้ช่องเหมาะ แต่แม้จะปลงใจเชื่อแล้วเช่นนั้น
รพินทร์ก็ไม่วายที่จะขลุ่ยชันขึ้นทั้งกาย สะบัดร้อนสะบัดหนาว
อย่างไรสุดที่จะบรรยายได้...

เมื่อรพินทร์กับคนคู่ใจของเขาเดินย้อนกลับขึ้นมาถึงเนิน
ที่วางแคมป์ ก็ปรากฏว่าทุกหนทุกแห่งมีตสนิทลงแล้ว คงมีแต่
กองไฟที่พวกลูกหาบก่อไว้เตรียมเป็นไฟรุ่ง 1 กอง ทางด้านปาก
ทางขึ้น และไฟอันรุ่มอยู่ใต้ร้านยางเนื้อเท่านั้น

นอกจากเบล ผู้พักหลับสนิทอยู่ในระหว่างให้น้ำเกลือ
พรรคพวกทุกคนกำลังรอคอยเขาอยู่ ทั้งหมดร่วมวงประทั่งชีพ
มือเย็นพร้อมกันทั้งหมด โดยล้อมวงกองไฟยางเนื้อ โดยไม่มี
การแบ่งฝ่ายลูกจ้างหรือนายจ้าง รวมทั้งลูกหาบทุกคนด้วย
สถานการณ์นั้นทำให้ต่างฝ่ายต่างต้องหล่อหลอมชีวิตเข้ามาเป็น
อันหนึ่งอันเดียวแล้วอย่างเลี่ยงไม่ได้ ตามกาลเวลาและสภาวะ
จำเป็นบีบบังคับรอบด้าน

ไม่มีใครทางฝ่ายอเมริกันทราบว่าวิทยุมือถือของเขาและบุญคำเกิดอาการ ‘ใบ้’ ขึ้นมาชั่วคราว ระหว่างที่อยู่ในดงไม้ประหลาด เพราะระยะเวลานั้น คงไม่มีใครเรียกลงไปนั่นเอง และพรานใหญ่ก็ไม่ได้กระโดดกระดากใดๆ ขึ้นให้เป็นปัญหา

เขาถือหลักปฏิบัติเช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว สำหรับฝ่ายนายจ้าง หรือแม้แต่ลูกน้องบริวารทุกคน

อะไรที่มันเกิดวิกฤติการขึ้นในระหว่างการรอนแรมอยู่กลางไพรเถื่อน ถ้าแม้ว่าคนร่วมคณะไม่ทันจะสำเหนียกจับสิ่งผิดปกตินั้นๆ ได้ ก็จะไม่เบ่งำเจียบเฉยไว้เสีย โดยให้มันผ่านไปเสีย ไม่ต้องให้พลอยรับรู้ด้วย เพราะรังแต่จะเกิดระส่ำระสายในขวัญและอารมณ์ อะไรที่จะแก้ไขจัดปัดเป่าได้ตามลำพังคนเดียว ก็จะไม่ลงมือกระทำไปเจียบๆ สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่นี้ เขาก็ไม่ได้ถือเป็นเรื่องสลักสำคัญอะไรนัก มันเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น

“เป็นยังไง ในความรู้สึกของผม น่าจะมีบางสิ่งบางอย่างน่าสนใจสำหรับคุณและบุญคำมากพอสมควรในดงไม้ข้างล่างโน่น เพราะเห็นลงไปง่วนกันที่นั่นนาน”

สแตนลีย์ชวนคุยขึ้น อย่างคนที่คอยจับสังเกตท่าทีเขาอยู่ตลอดเวลา ชนิดไม่ยอมให้มีอะไรผ่านพ้นสายตาไปได้

“ไม่มีอะไรน่าสนใจที่นั่น นอกจากแหล่งน้ำที่ไม่น่าไว้วางใจในด้านอาศัยดื่มกิน”

เขาตอบด้วยน้ำเสียงปกติธรรมดาที่สุด บุญคำเองก็หน้าตายสนิท

“แล้วทำไมถึงกลับกันขึ้นมาซ้ำกันล่ะ ไปมัวโอ้อ้ออะไรกันอยู่”

คีธถาม

“ก็ไม่ได้โอ้อ้อเสียเวลามากอะไรนัก กลับมาทันเวลาอาหารเย็นพอดี...ทางด้านนี้ล่ะ วิทยุเครื่องใหญ่ของนาย หวังว่ายังคงใช้ไม่ได้ไปตามเคยนะ หรือยังงั้น?”

เขาย้อนถามไปบ้าง เปลี่ยนเรื่องเสีย คีธบ่ปาก

“มันคงฟังเรียบร้อยไปแล้วมั้ง ฉันอยากจะโยนมันทิ้งเสียรู้แล้วรู้รอด คนของเราจะได้ไม่ต้องมาเฝ้าภาระแบกหนักอยู่ หอบหัวไปด้วยก็ไม่ช่วยประโยชน์อะไรขึ้นมาได้เลย”

“อย่าเพิ่งทิ้ง และยังทิ้งไม่ได้!”

รพินทร์พูดหนักแน่น

“...มันจะต้องมีโอกาสดูงานขึ้นมามีได้อีก ไม่เวลาใดก็เวลาหนึ่ง แต่ไม่ก่อนหน้าที่เราจะค้นพบซากดึกดำบรรพ์ของเครื่องบิน 52 เครื่องนั้น และในเวลานั้นมันจะช่วยพวกนายเป็นอย่างมากในเที่ยวขากลับ ถ้าหากเรามีโอกาสที่จะได้กลับ”

ทุกคนฝ่ายนายจ้องมองตาเขาเขม็ง

“อะไรที่ทำให้คุณเชื่อและพูดออกมาเช่นนี้?”

อเมริกันสาวโสดถามต่ำๆ

“ผมมีประสาทสัมผัสที่หก เชื่อผมเถอะ หรือเราจะมาพนันกันก็ได้ วิทยุของพวกคุณไม่ได้เสียหรือชำรุด มันถูกอำนาจลึกลับเหนือโลกชนิดหนึ่งเข้ามาครอบคลุมไว้ชั่วขณะเท่านั้นในเส้นทางนี้ แต่ถ้าจะให้ผมอธิบายมากกว่านี้ ก็ไม่สามารถจะอธิบายอะไรได้ เหมือนๆกับทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกคุณผ่านเผชิญมาแล้วด้วยตนเอง ซึ่งพวกคุณก็อธิบายหรือให้คำจำกัดความใดๆไม่ได้เช่นกัน ว่าอะไรมันคืออะไร...”

แล้วเขาก็มองไปทางคริสติน่า ผู้นั่งแทะเนื้ออย่างอยู่
เจียบๆ ซ่อนทุกสิ่งทุกอย่างสงบเจียบมิดชิดอยู่ภายใต้อาการ
แข็งเกร่ง เยียบเย็น และวางเฉย ยามเมื่ออยู่รวมกลุ่มกันมากๆ
คน หรือยามที่หล่อนตั้งสติเป็นตัวของตัวเองได้เช่นขณะนี้

“...เบลเรียบร้อยดีแค่ไหน คริส?”

“คิดว่าไม่มีอะไรน่าห่วงในอาการ และถ้าเป็นไปได้ ฉัน
อยากจะให้เขาหลับรวดเดียวจนถึงรุ่งเช้า โดยไม่มีอะไรไป
รบกวน เรื่องอาหารสำหรับเขาในคืนนี้ไม่จำเป็น”

จอมพรานพยักหน้า

“ถ้านั่นตอนดึก น้ำเกลือหมดแล้วก็ไม่ต้องปลุกขึ้นมา
ว่าแต่ว่าพຼຽນนี้...”

“ถ้าให้พักอย่างเต็มที่ พຼຽນนี้เบลจะแข็งแรงดีกว่าวันนี้
และควรจะดีขึ้นเป็นลำดับ คราวนี้เป็นคำถามของฉันบ้าง ถ้าคุณ
จะตอบได้”

“เชิญ”

“คืบนี้ พวกเราจะได้พักกันอย่างปกติสุขหรือไม่เพียงไร
แค่นั้น?”

“พระผู้เป็นเจ้า หรือสวรรค์ ควรจะเปิดโอกาสให้พวกเรา
ได้มีเวลาพักผ่อนกันบ้าง จากเหตุการณ์หนักๆ ที่ติดต่อกันมา
หลายวันแล้ว”

“คุณตอบไม่ตรงคำถาม และดูไม่ค่อยจะกล้าให้คำรับรอง
อะไรนัก”

หล่อนดึง

“ก็...คิดว่าคงไม่มีอะไรร้ายแรง ที่ทำให้เราต้องตา-
ลิดาเหลือกแผ่นกันขึ้นมากลางดึก สำหรับคืบนี้ ขอเพียงทุกคน
อย่าออกนอกบริเวณแค้มป์ที่พัก ถ้าหากมีภารกิจส่วนตัวที่
จะต้องออกนอกบริเวณ แม้จะเห็นว่าเป็นระยะเพียงใกล้ๆ โปรต
แจ้งให้ผมรู้ด้วย จะได้ออกไปเป็นเพื่อน ขอให้ปฏิบัติเช่นนี้ทุกคน
ไม่ว่าใครทั้งสิ้น แม้แต่คนของผมเอง ผมก็จะสั่งเข้าไว้”

“เราจะปฏิบัติตามที่คุณสั่ง และแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว คุณ
คงเห็นว่าทุกหนทุกแห่งในนรกดำเนิน ภายหลังตะวันตกดินไปแล้ว
พวกเราคนใดจะไม่กล้าฝ่าฝืนคำสั่งของคุณ ในกรณีที่ออกนอก

บริเวณไปตามลำพังสักครั้ง...ขอถามให้ตรงจุดเลยนะ รพินทร์...
คุณยังระแวงฤทธิ์เดชของเจ้าผีดิบมนตร์อยู่ใช่ไหม?”

สแตนลีย์เป็นคนพูดขึ้น

“ผมจะไม่ประมาทในทุกสิ่งทุกอย่าง คินนี่จะเป็นคิน
พิสุจน์ครั้งสุดท้าย ถ้าไม่มีวีแววอะไรจากมนตร์อีกเลย ก็เชื่อได้
ว่าเราหยุดมันไว้ได้แล้ว จากงานที่เราได้ทำกันตลอดทั้งวันนี้
เรียกได้ว่าผ่านพ้นอุปสรรคสำคัญไปได้หนึ่งเปลาะ ที่คอยสกัดกั
รั้งความและทำให้เราต้องเสียเวลาอยู่นานโข เราจะไม่เสียเวลา
กับมันอีกแล้ว โดยจะพยายามผละหนีกให้พันธมิตรที่มีมันจะ
ตามรวีได้ เขตแดนในนรกดำที่ลึกเข้าไปอีกนั้น จะเป็นแดนที่
แม้แต่อำนาจของมนตร์ก็ไม่ว่าจะมีอิทธิฤทธิ์สักเพียงใด ก็ไม่
สามารถจะก้าวกายติดตามเข้าไปได้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันล้วนมี
ขอบเขตของมัน”

เพชรพระอุมา ตอน มงกุฎไฟ เล่ม 45

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปริซึม มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7965-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)